

Ånden i flasken

En yndig ung dame, alene i skogen,
hun vandret så lett, over heien og moen.
Mens andre ofte, i skogen sanker,
hun ruslet bare, i egne tanker.

Og brått som hun var, på den smale sti,
var det ikke, til å komme forbi,
en flaske som hun, så beleilig fant.
Hun så da for seg: her blir det pant.

Hun plukket opp flasken, fjernet det verste,
av skitten som, hadde skjult det meste,
av den grønne flasken, og alt som var i den.
Da kunne hun se, hun hadde stanset tiden.

I det samme hun sto, i en sky av støv.
I luften hvirvlet, det gamle løv.
Det var som en vind, som hvisket til henne.
Din lykke er stor, du har plukket opp denne.

Da alt var blitt stille, og hun børstet med hånden,
var det at hun stusset, og oppdaget ånden.
Ikke den gamle, hun kunne forvente,
og ikke den nye, som hun slett ikke kjente.

Ånden som går, kunne det heller ikke være.
Hun kjente jo ham, som en stor, flott herre,
Med ansikt som ingen, noen gang fikk se,
og dermed gjorde hun, seg ferdig med det.

Nei, ånden i flasken, var liten og slu.
Hun kjente ham jo! Hei kjære du!
Hvordan kan det ha seg, at du bor i en flaske?
Slike som deg, er vel alltid blant de raske,

til å tjene penger, på børs og på spill.
Hvordan kan dette, her ha gått til?
Jeg husker da ennå, hvor megen hygge,
vi hadde mens du, var på Aker Brygge.

Ånden sa nedslått, at han tidligere tjente,
på å forsyne seg litt, av noen andres rente.
På grunn av sin stedige, trang til å naske,
hadde Børsen dømt ham, til å bo i en flaske,

helt til han oppfylte, ett eneste ønske,
som den første person, kunne få seg til å pønske.
Mens han selv var nedlagt, i det mørke glass,
ventet han stadig, på bedre plass.

Å, ropte damen, kan jeg ønske meg no’?
Bare ett altså, og slett ikke to?
I gamle dager, var det snakk om tre.
Har det virkelig, blitt slutt på det?

Min unge dame, det er andre tider.
Strøm og renter, det meste stiger.
Kun ett ønske, kan jeg hjelpe deg med.
Du får raska på, jeg vil snart ha fred.

Jeg vet det, jeg vet det, min største lyst,
er å komme, til en annen kyst.
Jeg ønsker meg en tur, som alle vil ha.
Jeg vil så gjerne, besøke USA.

Enkelt, sa ånden, jeg bestiller billetten.
Han begynte for øvrig, å bli ganske gretten.
Det eneste spørsmål, som gjenstår nå,
er når du ønsker, at flyet skal gå.

Nei, å nei, jeg tør ikke fly.
Jeg kan ikke sitte, der oppe i sky.
Et fly kan falle, før enn vi aner.
Du må nok tenke, i andre baner.

Så må det bli båt, for å få deg over.
Den seiler trygt, om du våker eller sover.
Nei, å nei, jeg vil ikke til sjøs.
Havet er dypt vet du, nei gru og grøss.

Hvordan tenker du da, din dumme dame?
Hvordan skal jeg sende deg, til det store landet?
Store ånd, visst klarer du dette.
Bare du er innstilt, på å ta til vettet.

Som mannfolk flest, med begrenset hjerne,
stopper den opp, og slutter å kverne.
Den enkleste løsningen, ville jeg tro,
er nok en langstrakt, og solid bro.

Ånden bleknet, og begynte å stamme.
Vil du ha bygget den, n-nå med det s-s-samme?
Mer enn to tusen, lange kilometer,
og et utall av store, vanskeligheter.

Hvordan skal man løse, en oppgave så stor?
Dette er mye, verre enn du tror.
Stormer og isfjell, jeg kan ikke beskrive,
det tyngste krav, jeg har mottatt i livet.

Kjære ånd, du har lett for å glemme,
de store byggverk, du har i ditt gjemme.
For deg å bygge, er intet under.
Du bygger jo luftslott, for dine kunder.

Den broen jeg ønsker, kan bygges så smart.
Jeg har tegnet den her, inn på et kart.
Kjære unge dame, ditt ønske er for stort.
Kom med noe annet, jeg skal se å få det gjort.

Vel, da ønsker jeg noe, jeg vet at du kan.
Jeg vil gjerne at du, skal skaffe meg en mann.
Det skal jeg løse, det skal bli gjort.
Akkurat her, er utvalget stort.

Har du noen ønsker, og spesielle krav?
Er det viktig, om han er høy eller lav?
Er det noen krevende, behov han må fylle?
Må vi ta en vanlig, eller fra øverste hylle?

Jeg ønsker en mann, som er høy, kjekk og pen,
Og han må være utstyrt, med holdbare ben.
Han må være snill og klok, den ideelle far.
Den fødte elsker må han være, alltid øm og var.

Vittig, morsom, alltid i godt humør.
Alltid den som gjør noe, der ingen andre tør.
Jeg skal si deg dette, så enkelt det går an.
Jeg ønsker meg selvsagt, den helt perfekte mann.

Ånden bleknet nok en gang, av ønsket som hun satte.
For oppgaven var større, enn hun kunne fatte.
Ånden løftet sine hender, som i en bønn til noen,
og sa: da får jeg se igjen da, på tegningen av broen.

.